

Αυγή

Λέανδρος Πολενάκης

“ Το Παπάγια μάντολες είναι μια “μαγειρική” κωμωδία κουζίνας, που σερβίρει στον θεατή, με το διφορούμενο ύφος και το ανατρεπτικό της χιούμορ, ένα χορταστικό “γεύμα γέλιου”, ενώ ταυτόχρονα των ωθεί να σκεφτεί σοβαρά

/ Στο μοναδικό ρόλο του “σεφ” ο προικισμένος Χρήστος Χρήστου κρατά σε μόνιμη εγρήγορση το κοινό, ξετυλίγοντας και τυλίγοντας ξανά με τρόπους θαυμαστούς τις πολύχρωμες κορδέλες ενός μάγου ηθοποιού – ταχυδακτυλουργού.

Θέατρο.gr

Βίκυ Λουκάτου

Μια απολαυστική μαύρη κωμωδία βγαλμένη από την Ελληνική πραγματικότητα ανεβαίνει στο θέατρο 104 τα Σαββατοκύριακα του Μαρτίου-Απριλίου.

Ένας μονόλογος που δεν είναι ακριβώς μονόλογος, ένα κοινό που δεν είναι μόνο κοινό, ένα μενού που δεν είναι ακριβώς γκουρμέ, μια πραγματικότητα που δεν είναι ακριβώς η πραγματικότητα, αλλά θα μπορούσε να είναι , για όλα αυτά που θα θέλαμε να είναι κάπως αλλιώς, κι άλλα τόσα που θα θέλαμε να έχουν γίνει ακριβώς έτσι! Με όχημα το εξαιρετικό κείμενο του Αντώνη Κρύσιλα ,το οποίο σε πολλά σημεία μοιάζει στην δομή του με stand up, και τις σκηνοθετικές οδηγίες της Πέτρας Μαυρίδη, ο Χρήστος Χρήστου παίρνει τους θεατές απ το χέρι για να περπατήσουν στα παπούτσια του πιο διάσημου Έλληνα σεφ, που είναι λίγο-πολύ και δικά τους παπούτσια , και να ανακαλύψουν τι κρύβεται πίσω από την άνοδο και την θεαματική πτώση του ως το κελί της φυλακής.

Κοστούμια, σκηνικά και φωτισμοί είναι ο ορισμός του "ακριβώς ό,τι πρέπει" για τα δεδομένα της παράστασης και του χώρου, ενώ ο αεικίνητος Χρήστου ανακατεύει στην κατσαρόλα του κοινό και κείμενο, και καταφέρνει για 65 λεπτά να προκαλέσει αυτό ανάλαφρο, αβίαστο γέλιο που ξορκίζει καταστάσεις της Ελληνικής πραγματικότητας, αυτό το γέλιο οπού ταυτόχρονα ντρέπεσαι , και κρατάς τον προβληματισμό για αργότερα. Αυτό μέχρι τα πέντε τελευταία συγκινητικά λεπτά πού κρύβουν όλο το καλομαγειρεμένο ζουμί του έργου.

Πρόκειται για μία από εκείνες τις παραστάσεις που έχουν λόγο ύπαρξης, πολλά πράγματα να πουν, και τον σωστό τρόπο να το κάνουν και που αξίζει να δει κανείς, μια που σίγουρα θα την απολαύσει.

In2life

Μαρία Μαρή

Η βραβευμένη μαύρη κωμωδία του Αντώνη Κρύσιλα είναι ένα one man show με τον Χρήστο Χρήστου να παραδίδει μαθήματα μαγειρικής και υποκριτικής.

ο “Παπάγια Μάντολες” γράφτηκε το 2009. Τότε που τα κανάλια είχαν γεμίσει τηλεμάγειρες, αλλά υπήρχαν περιστατικά λιποθυμίας στα σχολεία, από πείνα. Είναι ένα καθαρά πολιτικό κείμενο, όσο κι αν ο τίτλος του το κρύβει.

Αποτελεί άξιο μελέτης πως γίνεται εποχή κρίσης με ανθρώπους να ψάχνουν στα σκουπίδια, να ανθούν στην τηλεόραση οι εκπομπές μαγειρικής και μάλιστα με εξωτικά φαγητά, με περίεργες και ψαγμένες γεύσεις.

Αυτά πραγματεύεται η παράσταση Παπάγια Μάντολες που μεταφέρει επι σκηνής το κείμενο του Αντώνη Κρύσιλα.

Το έργο

Το έργο είναι η βραβευμένη μαύρη κωμωδία του Αντώνη Κρύσιλα που αφηγείται την πορεία ενός καταξιωμένου Σεφ από την απόλυτη δόξα ως το κελί της φυλακής. Μια ιστορία δοσμένη με καυστικό χιούμορ, που μέσα από τον μαγειρικό καμβά βρίσκει την ευκαιρία να θίξει τα κακώς κείμενα της εποχής τόσο στην πολιτική σκηνή της χώρας όσο και στον σύγχρονο τρόπο ζωής.

Το «κακό παιδί της μαγειρικής», όπως τον αποκαλεί ο συγγραφέας, λέει και κάνει όλα αυτά που όλοι μας έχουμε σκεφτεί αλλά κανείς δεν έχει τολμήσει να κάνει. Όπως αναφέρει και στο κείμενο: «Θα μπορούσε βέβαια να κάνει αυτό που του ζήτησαν. Να τους τραπεζώσει, να εισπράξει μισό ετήσιο προϋπολογισμό και να το βουλώσει. Όπως έκανε πάντα. Όπως κάνουμε όλοι μας πάντα. Θα ήταν έξω τώρα.

Καταξιωμένος. Όχι όμως και ελεύθερος!» Μέσα από την επαναστατική του πράξη διαμαρτυρίας, όπου σκέφτεται να τους μαγειρέψει και να τους σερβίρει ό,τι πραγματικά τους αξίζει, κέρδισε την ελευθερία του μέσα στην φυλακή, έχοντας ξεμπροστιάσει έναν κόσμο της δηθενιάς,

που το μόνο που ξέρει να κάνει καλά είναι να εντυπωσιάζεται από διάφορα φανταχτερά πράγματα και να ξοδεύει με επίδειξη τα χρήματά του, ενώ γύρω του οι άνθρωποι δυστυχούν.

Η παράσταση

Είναι ένα one man show ενός ανθρώπου (Χρήστος Χρήστου) μέσα σε μια κουζίνα, ενός σεφ στο μαγαζί του οποίου «έτρεχαν τα πιο παχιά πορτοφόλια της Αθήνας, εκλιπαρώντας τον να τους ξελαφρώσει». Εκεί που όλοι τον αποθέωναν, κατέληξε στη φυλακή, οι εφημερίδες τον ονόμαζαν «εχθρό του λαού».

Με νοσταλγία θυμάται ο χαρακτήρας το πρώτο ραντεβού με τη Σούλα σε ακριβό ρεστοράν της εποχής, με τον ξινισμένο σερβιτόρο και τα πιάτα σχεδόν άδεια με τρία υλικά σαν «γλυπτική σε άδειο πιάτο», το άψητο κρέας, που ζητούσε να του το ψήσουν «γιατί του έτρωγε τις πατάτες», και βέβαια τον ακριβό λογαριασμό. Έφυγαν νηστικοί για να χορτάσουν σε διπλανό σουβλατζίδικο.

Ο Χρήστος Χρήστου ερμηνεύει γλαφυρά το κείμενο, που κρύβει πολλούς υπαινιγμούς για μια επίφαση καλοπέρασης και γευσιγνωσίας, αλλά και ατελείωτης μοναξιάς, κατάθλιψης και επιδειξιομανίας. Κρατά μια σωστή ισορροπία ανάμεσα στο χιούμορ και τη σοβαρότητα, γεγονός που κάνει την παράσταση πιο καυστική, αφήνοντας μια πικρή γεύση κλαυσίγελου. Ερμηνεύει πολλούς ρόλους, από τον στεγνό στρυφνό σερβιτόρο, που συμπεριφέρεται σαν να του ανήκει το εστιατόριο με ύφος δέκα καρδιναλίων, τον ρόλο της μάνας του, που αρχικά φρικάρει που ο γιος της θα γίνει μάγειρας (ενώ μετά που γίνεται διάσημος περηφανεύεται) και τον πατέρα του, που δηλώνει ότι το μόνο που θέλει είναι να είναι ευτυχισμένο το παιδί του, αλλά συνέχεια του υπενθυμίζει τους αριστερούς προγόνους του και το χρέος του προς αυτούς.

Μέσα σε αυτό το ρεστοράν με τη Σούλα γεννήθηκε στο μυαλό του να δημιουργήσει έναν αντίστοιχο χώρο, πιο πολύ για να το εξευτελίσει, να εξευτελίσει όλους αυτούς που αίφνης ξέχασαν την παραδοσιακή κουζίνα και άρχιζαν να τρώνε «γαλοπούλα με βατόμουρα». «Από το τι τρώει ένας λαός καταλαβαίνεις αν ακμάζει ή παρακμάζει», λέει.

Η φτώχεια φτώχεια, αλλά η μαγειρική απέκτησε μόδα, όπως το ωμό ψάρι, το σουσί. Η μαγειρική έγινε ή μάλλον πάντα ήταν μέσο

χειραγώγησης του λαού, αλλά και μέσο εκδίκησης. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τα χρόνια της Κατοχής, τις φυλακές του Γκουαντάναμο.

Ο χαρακτήρας ανέτρεξε σε μνήμες από τον στρατό, το πόση πίεση και υποβάθμιση είχε δεχτεί για να την αποδώσει και να ξεσπάσει. Έτσι ξεβράζεται μετέπειτα στη ζωή του. Η εξεζητημένη κουζίνα έγινε το όπλο του για όλους αυτούς τους νεόπλουτους. Η αυθεντική σπιτική κουζίνα ήταν το τρυφερό άγγιγμα, όπως αυτό το γεύμα στο νεαρό ζευγάρι, που είχε έρθει μια μέρα στο μαγαζί του και του θύμιζε τον εαυτό του. Όλοι τους έβλεπαν να τρώνε κάτι διαφορετικό που δεν σερβιριζόταν στο υπόλοιπο κατάστημα. Το ίδιο φαγητό έτρωγε και εκείνος, με τους σερβιτόρους και τους άλλους μάγειρες. Ο μεγαλοπιασμένος σερβιτόρος του νόμιζε ότι τους κέρναγε φθηνό φαί.

Τα φαγητά απέκτησαν περίεργα ονόματα, όπως «πίτσες μπλε», «παπάγια μάντολες», ώστε να προκαλεί με την εκκεντρική του συμπεριφορά όλους αυτούς του χαλκέντερους υπουργούς να του παραγγέλνουν αυτά τα φαγητά. Ο λαός, όπως προκύπτει από το κείμενο, δεν έχει μνήμη αλλιώς θα αντιδρούσε και δεν θα ψήφιζε τους ίδιους και τους ίδιους.

Ο Χρήστος Χρήστου ερμηνεύει το κείμενο με άμεσο τρόπο, άλλοτε κωμικό, άλλοτε επαναστατικό και εξοργισμένο, άλλοτε χλευαστικό, άλλοτε με διάδραση με το κοινό του.

Απολύτως λειτουργική η σκηνοθεσία της Πέτρας Μαυρίδη και του Αλέξανδρου Μούστα, συμμετέχουν στην προετοιμασία του επιδόρπιου για το οποίο οι θεατές πρέπει να είναι επιφυλακτικοί, αφού δεν κατορθώνουν να είναι καχύποπτοι με όσα τους σερβίρει η εξουσία.

Keysmash

Αναστασία Τζάνου

Θεώμενοι: Παπάγια Μάντολες

«Το κακό παιδί της κουζίνας» επιστρέφει για να μας ανακατώσει όλους! Ένας επιδέξιος μάγειρας μας αφηγείται τη ζωή του ή μάλλον την αυτοκαταστροφή του, με κάθε ανατριχιαστική λεπτομέρεια.

Ο μεγάλου βεληνεκούς σεφ, γνωστός για τις ευφάνταστες ιδέες και τα ιδιαίτερα πιάτα του, που ξετρέλαινε την αφρόκρεμα της Αθήνας, κατέληξε στη φυλακή, λόγω του ότι διέπραξε ένα αποτρόπαιο έγκλημα.

Ποιο ήταν το έγκλημα του; Η πείνα του για εκδίκηση. Ή μήπως δικαίωση;

Η παράσταση «Παπάγια Μάντολες», σε σκηνοθεσία Πέτρας Μαυρίδη και Αλέξανδρου Μούστα, είναι μια άκρως καυστική κωμωδία, όπου η μαγειρική συναντά τη σάτιρα, την πολιτική, τη δικαιοσύνη, τη ηθική.

Ο σεφ (Χρήστος Χρήστου) υπηρετεί και επικοινωνεί με απόλυτη φυσικότητα έναν απαιτητικό μονόλογο. Είναι εκφραστικός και υπερκινητικός μέσα στην κουζίνα του, αυτοσχεδιάζει με τους θεατές, ενώ εν τέλει ο μονόλογος φαντάζει διάλογος μεταξύ φίλων που συζητούν περί μαγειρικής και ζωής.

Μέσα από τη ζωή του σεφ, ανακαλύπτουμε πράγματα όχι μόνο για τη «μπίζνα» των ακριβών εστιατορίων, αλλά, πέρα από όλα τα άλλα, αποκαλύπτονται αλήθειες που μας αφορούν όλους και ας τις αγνοούμε επιδεικτικά.

«Παπάγια Μάντολες», μια κωμωδία για γερά στομάχια, που σου ανοίγει... την όρεξη!

Openmind

Χ. Ζαφειράκη

“Μια αστεία παράσταση με πολύ γέλιο που σε αναγκάζει να κινητοποιηθείς και να σκεφτείς.”

Theatromusicbooks

Ένας καυστικός-επίκαιρος, γεμάτος χιούμορ μονόλογος, καυτηριάζοντας τα κακώς κείμενα της εποχής, της πολιτικής σκηνής του τόπου και τον σύγχρονο τρόπο ζωής μας.. Παπάγια Μάντολες στο θέατρο 104.

Σε κείμενο του Αντώνη Κρύσιλα, αυτό το πανέξυπνο σενάριο έγινε μία πολύ επιτυχημένη θεατρική διασκευή, με λιτή και ουσιαστική σκηνοθεσία της Πέτρας Μαυρίδη!

Η υπέροχη ερμηνεία του Χρήστου Χρήστου που με ενέργεια-πάθος-ένταση γκριμάτσες, μιμήσεις ξεκαρδιστικές και άκρως επιτυχημένες, με απροσδόκητες εναλλαγές, ωραίες ατάκες μας κρατάει καθηλωμένους μέχρι τέλος.

Το διαδραστικό αυτό λογοπαίγνιο με το κοινό καλό πρωτότυπο και ενδιαφέρον!!